

Хумореска

Због незавидне финансијске ситуације у породици, решили смо да овог лета не идемо на море.

Уместо тога, купили смо базен.

Жена је хтела слану воду, син разноврсно дно одакле би могао да изрони школјку или јежа, а кћерка је хтела обалу за сунчање.

Врећом соли, прегрђу плодова мора и трактором песка, успео сам свима да испуним жељу.

Затим су ту никли сунцобрани и лежаљке, поред њих кантице и лопатице, а мало даље замрзивач са сладоледом и пекара са парчетом пице.

Ускоро се у дворишту нашла и палма, и обала, и пучина.

ЕТНО МОРЕ

Базен је био комотан да у њему сместим неколико стена, два-три чамца, вишег глисера, брод који се губи у даљини и сунце на заласку.

Најтеже је било доћи до ајкуле. А онда је требало мислити на безбедност купача, па сам плутајућим кеглама и канапом обележио докле је купање дозвољено.

Да плажа не би имала недостата-ка, потрудио сам се да посвуда распремим већу количину комарца.

Кратко смо породично уживали на сопственом мору, а онда су почели да пристижу туристи. Најпре домаћи, а затим и страни.

Убрзо се јавио проблем недостатка

смештајних капацитета, али то ћемо већ нареднє туристичке сезоне решити подизањем једног мањег хотела. А можда и два већа, за сваки случај.

Данас имамо ланац мора у свету. Наш морски парк броји на стотине плажа, разуђених у безброј градова, које смо саградили о свом трошку и на свом земљишту.

Ето... А све је почело дувањем обичног дечјег базена у кућном дворишту.

Предлажемо свим незапосленима – који хоће да покрену свој бизнис – да пођу нашим стопама. Нису неке паре, али може да се живи.

И што је најважније, куд год пођеш – на своје море дођеш!

Перица ЈОКИЋ

ФИКТИ ЖИКИЦА

Жикица је најправији Србин од свих које знам. Кад год размишљам о српском фолклору, односно, српској нарави, сјетим се њега.

Жикица је био јако динамичан и цио живот му се сводио на скакање у Мораву.

Први пут му се то десило кад је имао 15 година. Staјao је на огради моста. Пришао му је вршићак ријечима: "Сад ћу да те гурнем!"

И гурне га.

Жикица је лоше пливао, али је знао да се дере к'о нико. Зачас би скупио масу.

Успјели су да га извуку. Напола мртвог.

Недјељу дана касније стајао је на истој огради моста.

И вршићак исти му је пришао и исте ријечи изговорио: "Сад ћу да те гурнем!"

И гурне га поново. И поново га извуку. И поново шок соба, и тако даље.

Мјесец дана касније, Жикица на истој огради. Не може да вјерује да му је то судбина, све мисли - случајност.

Годину дана касније - исто.

И пет година касније исто.

И увијек исто.

Жикица није више међу живима. Није жив ни његов син Жикица II, али његов унук Жикица III данас има 15 година и ко зна који пут већ унук оног Вршићака баца га у Мораву. Овај плива још грђе од његових предака, али се не предаје.

И ко зна... Можда једном један Жикица схвати да судбина и случајност не постоје већ једноставно треба изbjегavati мостове.

Србија је земља на Балкану и ја, заиста, не знам ко је фикти Жикица.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

СПОНЗОР

Ја сам спонзор. Проблем је што ми спонзорисање не иде баш најбоље. Без обзира на чињеницу да спадам у ред најутреднијих спонзора. Сатима ми се нико не обраћа за помоћ. Или, једноставно, они којима је новац потребан, немају критеријума код избора спонзора. Њима као да је свеједно ко ће да их спонзорише.

Није их брига да ли си ти школовани спонзор или спонзор аматер. Ето, ја сам спреман да улажем и у највеће пројекте, а немам прилику да уложим ни у било шта. Нико ми ништа не тражи. Чак ме и пјесници заобилазе. И то они којима је битан сваки спонзор! Спао сам на то да би ми, у овом тренутку, и једна најобичнија збирка поезије добро дошла за опоравак. Да је с апетитом исфинансирам! Не могу мирно да спавам овако бескористан. Још горе, уцрвљаће ми се новац. На највидљивијем мјесту отворио сам филијалу за спонзорства сваке врсте. Нема зајма, средства су бесповратна. Само нека је клијент задовољан. Навали

народе! Новац спремно чека макар „з“ од било чијег захтјева. Први ко нађе може да затражи колико хоће. И зашта год хоће, није ми до бирања. Дао сам отасда сам озбиљан спонзор. Частићу сваког ко ми се јави, нека види колико ми чини част што је пристао да га баш ја спонзориша.

Не гледам радно вријеме, за спонзорисање сам доступан нон-стоп. Никад се не зна када ће некоме затребати спонзор.

Шта има он од тога ако сам ја недоступан?

Увешћу акцију дуплог спонзорисања!

А онда и разна друга награђивања.

Ако ми се ни тада нико не јави са жељом да му треба спонзор, бићу спреман да сам себе спонзоришаem.

Нећу дозволити да ми уводе стечајни поступак и ликвидацију.

Спонзор мора да постоји.

Slavni pisac

On je taj i taj pisac. I da ti ne rekoh, sigurno bi ga prepoznao. Malo je takvih za koje niko nije čuo. A njega svi znaju po tome što ga niko ne zna. To je njegov znak raspoznavanja. I kad ti neko kaže, znaš onog pisca, onog što ga niko ne zna, već ti je jasno o kome se radi.

Sada kad smo sigurni da ga ne znamo, lakše nam je da govorimo o njemu. Napisao je samo jedan roman. Htio je da ima tačno 55 stranica! U stvari, u prvoj verziji roman je imao svih 555 stranica!

Tada je pristupio skraćivanju. Izbacuje sve što bi pripovijedanje odvuklo na neku drugu stranu (čitaj: što bi čitaoča odvuklo na neku drugu knjigu!).

Najprije je izbacio opise prirode. Svi znaju kako izgleda sunce, trava, bukva... Zatim je izbacio opis sočnog voća. Nije on od tih pisaca koji nas muče do te mjere da nam voda pode na usta. Kome to treba? Radije ćemo zasjeći pravu lubenicu, nek sve puca od jedrosti i mirisa!

Kad je roman sveo na 205 stranica, skraćiva je dalje. Izbacuje nebitne ustanove kao što su škole koje nije završio, biblioteke koje nije posjećivao, pozorišta i opere koje je izbjegavao...

Skraćuje objekte. Izbacuje solitere, ostavlja prizemne kuće. Izbacuje megamarkete, ostavlja piljare. Izbacuje planine, ostavlja brda. Od brda „pravi“ brežuljke... A sve zbog uštede na prostoru.

Kad ni to nije bilo dovoljno, okrenuo se likovima. Izbacuje sve nebitne. Neke rodake kojih su mu se zamjerili, djevojke koje ga nijesu voljele, kiridžije ako je već prošao prvi u mjesecu, inkasante ako su već plaćeni računi, poštare ako nema pisama...

Strogo je vodio računa da vrijeme radnje nije o nekom svecu ili prazniku. Tako je izbjegao opis prvomajske para-

de, na primjer. Uzima nedjelju! Tada se ne radi, nema gužve. Glavni junak ne piće i ne puši. Zamislite koliko puta nije morao da opisuje pripaljivanje cigareta, pa povlačenje dрма, pa točenje i isprijanje pića (a još ako se piće kap po kap)...

Glavni junak nema hobi. Ne izlazi. Nema prijatelja. Nisu mu potrebni. On je u priči samo da ubije nekoga. Naš pisac je najzad i glavnog junaka izbacio: pojavljuje se tek od 56. stranice!

Stranica manje - više, reklo bi se. Ali zamislite, eventualno, milionski tiraž. Milion stranica! A to umnogome poskupljuje štampu. Dakle, morao je da leti i glavni junak! To mu je neočekivano pomo-

Nikola Otaš

glo jer je roman autobiografskog tipa. Takođe, sebe je izbacio, a žrtva je ostala unutar 55 stranica. Tako je obavio zločin, a izbjegao kaznu. Iz razumljivih razloga nije dozvolio da knjiga donese njegovu biografiju. Zbog zloupotrebe u krimi službama.

Niko nije znao o kome se, zapravo, radi. Ko je ubica? Ili, ko je pisac? Svejedno! Vrhunac svega je da ni njegov izdavač to ne zna. Izdavač čak ne zna ni da on piše. Zna samo da se neko tuda mudao dok su slovoslagaci radili svoj posao. Sada ga i oni brinu jer zna da su davno izgorjeli u štampariji, zajedno sa njim.

Samo se ubica izvukao. A izvukao se zato što je on ujedno i pisac.

Perica Jokitić

Хумореска

ПРОДУЖИ ДАЉЕ

Напамет сам научио најновији Закон о саобраћају. Кад оно, полиција на видику.

И то, на моју велику несрећу, баш сада кад све имам. Од првог до последњег дела опреме.

Док ми се један полицијац лагано приближавао, само сам могао да замишљам цифру којом ће ме ребнути.

Када је био сасвим близу мене, салутирао је по пропису и започео службени разговор:

– Видим, добро сте се опремили. Машио се цепа и из њега извучкао цепно издање Закона о саобраћају. Читao је исти списак који сам и ја користио при набавци.

– Зимске и летње гуме?

– Имам!
– Резервни точак?
– Имам!

Али, није само то био проблем; имао сам и ланце, и прву помоћ, и троугао, и сајлу за вучу, и флуоресцентни прслук, и резервне сијалице... Све! И то ново, неупотребљавано!

Узалуд сам покушавао да се браним говорећи да ми се то више неће десити. Плавац је био немилосрдан:

– Дакле, ништа не фали?
– Ништа, нажалост.
– Шта сада да ти радим?
Чим је прешао на „ти”, знао сам шта ме чека.
Хтео сам да се нагодимо, да ме пусти, али тај је био један од оних задртих ликова.

– Ти си се баш држао Закона о саобраћају. Све имаш! – коментарисао је узимајући ми податке.

Одустао сам од даљих изговора. Јасно је да имам све што треба. Какав малер!

Ко би се надао да ће ме већ првог дана примене Закона стартовати „плави”...

Нисам имао никакво оправдање што на недозвољен начин, на проширеном делу магистрале, где ни тезгу нисам закупио, продајем шверцовану робу.

А како бих леп утисак оставио да имам ауто и све то у њему, и да су ме негде у вожњи зауставили ради контроле!

Пандур би ме само поздравио и дао ми знак да продужим даље.

Перица ЈОКИЋ

Хумореска

ВЕОМА ДОСАДНО МЕСТО

Купим најновији дневни лист и, као по обичају, најпре посегнем ка црној хроници, кад тамо – ње нема!

Окрећем страницу напред, страницу назад – ништа.

Детаљно прелистам комплетне новине.

Ни трага од црне хронике.

У тренутку помислим оно најгоре: сигурно се ништа „црно“ није десило, па је рубрика изостала.

Разочаран, прелазим на политичку страну. Тамо ме дочекује још већи неред: све сложено као под конач! Никаквих афера, никаквих проневера, нема злоупотреба, насиља...

Кад сам видео да ни из Скупштине нема никаквих пикантерија, почнем озбиљно да бринем: какве су ово новине?

Грозничаво тражим вести из економије, а оно... Нема незапослених, уредна примања, валута стабилна...

Долазим до спортске стране: наши шампиони у овоме, шампиони у ономе. Поготово

фудбалери, нижу успех за успехом.

Био би ово добар хумористички часопис, помислим, али он то уопште није.

Читам временску прогнозу: сунчано и неуобичајено топло за ово доба године.

А напољу ужасно хладно и пада снег!

Упоређујем датуме на календару и у новинама. Нажалост, датуми се поклапају.

Разгледам странице са читуљама. Све непозната лица. Добро је, констатујем с олакшањем, мене нема.

Наједном ме облива хладан зној: ако је све до сада било погрешно и супротно, значи ли то што ме нема у читуљама да...

Нисам успео да завршим своју опсервацију, кад ме околина на нешто подсети: па ја сам то у Rajу! У неком рајском врту, прелиставам рајску дневну штампу. А у њој све у најбољем реду: скоцкано и сладуњаво до претеривања.

Raj као Raj.

Неко веома досадно место за Балканца.

Перица ЈОКИЋ

РОЂЕН ДА СЕ РОДИМ

Ускоро треба да се родим.
Девет месеци се спремам за тај подухват.
Чим дођем на свет, прво што ћу да
урадим је формирање Владе.

Одмах ћу прећи с рађања на дела. Нећу
да дангубим, имао сам дosta времена за
стицање политичког искуства. Нисам се
беспотребно излежавао.

Кад се родим, тражићу од своје бабице
да ме не узнемираша док сам у кабинету.
Нека ме касније мере и вакцинишу.

Повијање и дојење нека ми организују
између две седнице Владе.

Било коју проширену седницу издржаће
и најобичнији „памперс”, зашто бисмо због
тих баналних ствари прекидали ток
расправе? Не желим себи да ускратим
ништа што припада бебама, али ће ми
борба за власт бити на првом месту. Тек
после могу да бринем о уредној столици,
односно фотељи.

Нека Савет безбедности сутра буде у

сталном заседању, а ја, чим се родим, ето
мене! Колико год да касним, стићи ћу да
дам завршну реч.

Трудови су почели, и сваког часа могао
bih да се појавим. За сваки случај, нека ми
се у породилишту обезбеди отворена теле-
фонска линија са странком, па уколико ми
се прво рука промоли, машићу се
слушаџице и одмах заказати конститу-
тивну седницу Главног одбора.

Савету одбране поручујем да без мене
ништа не предузима. Потрудићу се да
испоштујем термин за своје рађање, како
bih на време почeo са председавањем.

Комисије, форуми и остали кворуми...
Рачунајте на мене, јер ја ћу сигурно доћи.
Само још да ми бабица извуче леву ногу!

Епилог: кад сам се родио, најпре су ме
окупали, затим нахранили, а онда
сместили да спавам.

Перица ЈОКИЋ

Чим сам постао министар у Министарству за лоше односе са грађанима, закључио сам да морам да се што више дистанцирам од грађана:

- Потрудићу се да ни са ким не контактирам.
- Избегаваћу познанике.
- Замрзнућу пријатељства, а са родбином ћу да пређем на „ви”.
- Делићу визит-карте са давно промењеном адресом.
- Даваћу телефонске бројеве који нису у функцији.
- У крајњем случају, даћу и онај на који се могу добити поуздане информације о мени: „корисник је тренутно ван домета”.
- За примање грађана, предвидећу термине када нисам ту.

– Запослићу секретарицу која најлепше уме да каже: „Министар је одсутан”.

– Разноразним захтевима не само да нећу да удовољавам, већ нећу ни да одговарам на њих. А нећу ни да их читам.

– Бићу транспарентно невидљив и недоступан 24 сата дневно.

– У потпуности ћу се владати сходно називу свог министарства.

Последња вест:

Од увођења овог Министарства се одустало јер, у поређењу са постојећима, не даје ништа ново. Као ни министар.

Перица ЈОКИЋ

Хумореска

МОЈ КРИТИЧАР

Драгољуб је критичар који је истрошио највише хемијских оловака, писаћих машина и рачунара. Он је до дана данашњег успео да напише тону и по текста о мени.

Ја песму на две странице, он стиховану критику на четири странице. Ја причу, он о мојој причи две приче.

Ја роман на 200 страна, он га сасече на 400 страна.

Никако да га претекнем.

Не вреди да пишем ни роман у наставцима. Он би о сваком наставку написао најмање два наставка.

У почетку нисам обраћао пажњу на њега, али постао је незаобилазан.

Нарочито откад се нашао на врхунцу славе.

Потребна му је још једна критика да би освојио награду за животно дело.

– А награду додељује нико други до – мој издавач!

Баш сам нешто тих дана окачио писање о клин, кад ме посети мој критичар.

– Аман, помагај! – каже. – Треба ми још 150 страница текста!

Нисам знао да се за неку награду странице броје, мислио сам да се читају...

Требало је да напишем дело које ће имати половину страница потребних за његову критику (читај: награду).

Није вредело никакво објашњење да сам оставио писање. Сам се

попео и са клина скинуо моју окачену оловку.

– Није битно о чему ћеш да пишеш, само напиши тих 75 страница!

Да, он ће и онако дело дочекати на нож и сецкати га са задовољством на дупло више простора.

И поред свега, дао сам чврсто обећање да ћу му изаћи у сусрет.

Није то било нешто најбоље што сам написао, али сам први пут свом критичару запушио уста.

Био је бесан. Редовно је о мојим делима опширно износио све најгоре и није могао себе да замисли да нешто похвали.

А ја сам за главног јунака романа узео управо њега, и о њему писао све најбоље.

Није написао критику. Остао је без награде.

Перица ЈОКИЋ

ПРИЧИЦА

НА ШТЕТУ

Родио се. На штету девет месеци.
Одвели га у вртић. На штету друге деце.
Завршио факултет. На штету науке.
Запослио се у фабрици. На штету
бодовања.

Постао директор. На штету колектива.
Изабран за посланика. На штету
странке.

Постао председник. На штету државе.
Завио нас у црно. На штету белог.
Али, он има савршен алиби.
Кад умре, показаће свету
да није баш све радио
на туђу штету.

Перица ЈОКИЋ